

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy postanowienia art. 47 ust. 5 i 6 ustawy nr 428 z dnia 29 grudnia 1990 r. w razie niewypłacalności pracodawców w rozumieniu art. 2 ust. 5 lit. c) ustawy z dnia 12 sierpnia 1977 r. nr 675 w taki sposób, że w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, które znalazły się „w trudnej sytuacji ekonomicznej” prawa pracowników wymienione w art. 3 i 4 dyrektywy 2001/23/WE nie są zagwarantowane, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom na mocy tej dyrektywy
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że przepisy ustawy nr 428/1990 (art. 47 ust. 5 i 6) naruszają dyrektywę 2001/23/WE ⁽¹⁾ z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów, ponieważ pracownicy przedsiębiorstwa należącego do systemu Cassa integrazione guadagni straordinaria (specjalny fundusz gwarantowanych świadczeń, CIGS) przejmowani przez przejmującego przedsiębiorstwo tracą prawa, o których mowa w art. 2112 kodeksu cywilnego, za wyjątkiem gwarancji zapewnionych na podstawie porozumień ze związkiem zawodowym (klauzula „najwyższego uprzywilejowania” zawarta w art. 47 ust. 5).

Oznacza to, że pracownicy przedsiębiorstwa należącego do CIGS i znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej nie otrzymują, w razie przejęcia przedsiębiorstwa uprawnień ustanowionych na mocy art. 3 i 4 dyrektywy.

Jeśli chodzi o art. 47 ust. 6, to przewiduje on, że pracownicy, którzy nie staną się pracownikami przejmującego, dzierżawcy lub nowego pracodawcy mają pierwszeństwo do zatrudnienia przez tego ostatniego przez okres jednego roku od daty przejęcia lub w dłuższym okresie ustalonym w porozumieniach zbiorowych. Artykuł 2112 kodeksu cywilnego nie stosuje się do tych pracowników, którzy zostali zatrudnieni przez przejmującego, dzierżawcę lub nowego pracodawcę po przejęciu przedsiębiorstwa.

Rząd włoski nie zakwestionował analizy Komisji, na której podstawie pracownicy przedsiębiorstwa należącego do CIGS i znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej nie otrzymują, w razie przejęcia przedsiębiorstwa, uprawnień ustanowionych

na mocy art. 3 i 4 dyrektywy. Rząd ten jednak twierdził, że w niniejszej sprawie art. 5 ust. 3 dyrektywy znajduje zastosowanie.

Komisja zauważa w swojej skardze, że przepis ten zezwala, w razie przejęcia przedsiębiorstwa, gdy zbywający znajduje się w trudnej sytuacji ekonomicznej, na zmianę warunków zatrudnienia pracowników celem ochrony miejsc pracy poprzez zapewnienie dalszego istnienia przedsiębiorstwa, zakładu lub części przedsiębiorstwa lub zakładu. Jednakże, przepis ten uprawnia państwo członkowskie wyłącznie do zezwolenia zbywającemu i przedstawicielom pracowników na zawarcie porozumienia w sprawie zmiany warunków zatrudnienia w pewnych okolicznościach, a nie na wyłączenie — jak to robi art. 47 ust. 5 i 6 ustawy nr 428/90 — stosowania art. 3 i 4 dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz. U. L 82, str. 16.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-562/07)

(2008/C 64/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R. Lyal i I. Martinez del Peral Cagigal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że różnicując zyski kapitałowe uzyskane w Hiszpanii przez nierezydentów i rezydentów do dnia 31 grudnia 2006 r. Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 39 WE i 56 WE oraz art. 28 i 40 Porozumienia EOG.
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z ustawodawstwem hiszpańskim obowiązującym do dnia 31 grudnia 2006 r. opodatkowanie zysków kapitałowych nierezydentów podlegało skali proporcjonalnej 35 %, podczas gdy opodatkowanie rezydentów podlegało opodatkowaniu progresywnemu jeżeli aktywa kapitałowe pozostawały w ich posiadaniu przez okres krótszy niż rok, i proporcjonalnemu w wysokości 15 % jeżeli okres posiadania tych aktywów przekraczał rok. W konsekwencji obciążenie podatkowe nierezydentów było zawsze większe gdy sprzedawali swe aktywa po upływie roku od ich nabycia. W przypadku rozporządzenia aktywami w trakcie roku następującego po ich nabyciu, nierezydenci również podlegali większemu obciążeniu podatkowemu, chyba że średnia stopa mająca zastosowanie do podatników będących rezydentami przekraczała 35 % (co musiałoby oznaczać znaczne zyski kapitałowe).

Komisja uważa, że nie istnieje obiektywna różnica w sytuacji tych dwóch kategorii podatników co oznacza, że większe obciążenie podatkowe nierezydentów stanowi dyskryminację, która stanowi jednocześnie niezgodną z prawem przeszkodę dla swobodnego przepływu pracowników i swobodnego przepływu kapitału, o których stanowi art. 39 WE i art. 56 WE oraz art. 28 i 40 Porozumienia EOG.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 18 października 2007 r. w sprawie T-425/03 AMS Advanced Medical Services GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 31 grudnia 2007 r. przez AMS Advanced Medical Services GmbH

(Sprawa C-565/07 P)

(2008/C 64/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: AMS Advanced Medical Services GmbH (przedstawiciel: adwokat S. Schäffer)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), American Medical Systems, Inc.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 18 października 2007 r.;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie zostało uzasadnione naruszeniem przez Sąd prawa wspólnotowego. Sąd nie wyraził zgody na to, by skarżąca mogła zażądać od wnoszącej sprzeciw przedstawienia dowodu na używanie jej znaku towarowego dopiero w postępowaniu odwoławczym. W ten sposób naruszył on zasadę ciągłości funkcjonalnej między instancjami OHIM oraz art. 43 ust. 2 i 3 i art. 74 rozporządzenia nr 40/94.

Zgodnie z zasadą ciągłości funkcjonalnej między instancjami OHIM Izba Odwoławcza powinna była bowiem oprócz swą decyzję na całości zarzutów podniesionych przez skarżącą — zarówno w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów, jak i w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 21 grudnia 2007 r. — Staatssecretaris van Financiën przeciwko Stadeco BV

(Sprawa C-566/07)

(2008/C 64/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Stadeco BV